

Broj:

Sarajevo, 22.3.2016. godine

PARLAMENTARNA SKUPŠTINA
BOSNE I HERCEGOVINE
PREDSTAVNIČKI DOM
n/r Borjane Krišto, predsjedavajuće

BOSNA I HERCEGOVINA
PARLAMENTARNA SKUPŠTINA BOSNE I HERCEGOVINE
SARAJEVO

PRIMLIJENO: 22-03-2016			
Organizaciona jedinica	Klasifikaciona oznaka	Redni broj	Broj priloga
01-	02-1-	338/	16

14:06h

Predmet: Prijedlog zakona o zabrani javnog poricanja, minimiziranja, opravdavanja ili odobravanja holokausta, zločina genocida i zločina protiv čovječnosti

Na osnovu čl. 104. i 105. Poslovnika Predstavničkog doma Parlamentarne skupštine BiH ("Službeni glasnik BiH", br. 79/14, 81/15 i 97/15), kao ovlašteni predlagač, dostavljam **Prijedlog zakona o zabrani javnog poricanja, minimiziranja, opravdavanja ili odobravanja holokausta, zločina genocida i zločina protiv čovječnosti, radi razmatranja i usvajanja u Parlamentarnoj skupštini BiH.**

Predlažem da se Prijedlog zakona razmatra po redovnom zakonodavnom postupku.

U prilogu Vam dostavljam tekst Prijedloga zakona na bosanskom jeziku s obrazloženjem, te elektronsku verziju Prijedloga zakona.

S poštovanjem,

Poslanici SDP BiH:

dr. Denis Bećirović

Saša Magazinović

Mirsad Mešić

Na osnovu člana IV. 4. a) Ustava Bosne i Hercegovine, Parlamentarna skupština Bosne i Hercegovine, na __. sjednici Predstavničkog doma, održanoj __. __. 2016. godine, i na __. sjednici Doma naroda, održanoj __. __. 2016. godine, usvojila je

ZAKON
O ZABRANI JAVNOG PORICANJA, MINIMIZIRANJA, OPRAVDAVANJA ILI
ODOBRAVANJA HOLOKAUSTA, ZLOČINA GENOCIDA I ZLOČINA PROTIV
ČOVJEČNOSTI

Član 1.

(Predmet)

Zakonom o zabrani javnog poricanja, minimiziranja, opravdavanja ili odobravanja holokausta, zločina genocida i zločina protiv čovječnosti (u daljnjem tekstu: Zakon) uređuje se sankcioniranje negiranja, osporavanja, minimiziranja, opravdavanja ili odobravanja holokausta, zločina genocida i zločina protiv čovječnosti.

Član 2.

(Definicije)

U smislu ovog zakona:

- a) *holokaust* je zločin genocida i zločin protiv čovječnosti koje je tokom Drugog svjetskog rata počinio njemački nacistički režim, koji je priznat kao takav konačnim i obavezujućim odlukama ili presudama Međunarodnog vojnog tribunala uspostavljenog Londonskim sporazumom od 8. augusta 1945. godine;
- b) *genocid* je zločin definiran članom II. Konvencije o sprečavanju i kažnjavanju zločina genocida od 9. decembra 1948. godine i priznat kao takav konačnim i obavezujućim odlukama ili presudama Međunarodnog suda pravde, te bilo kojeg drugog međunarodnog suda uspostavljenog relevantnim međunarodnim mehanizmima, a čiju je nadležnost priznala Bosna i Hercegovina, ili Suda Bosne i Hercegovine;
- c) *zločin protiv čovječnosti* je zločin definiran kao takav međunarodnim pravom i priznat kao takav konačnim i obavezujućim odlukama ili presudama Međunarodnog suda pravde, te bilo kojeg drugog međunarodnog suda uspostavljenog relevantnim međunarodnim mehanizmima, a čiju je nadležnost priznala Bosna i Hercegovina, ili Suda Bosne i Hercegovine;
- d) *javno poricanje* je svaka izjava, radnja ili aktivnost, kao i svaki usmeni, pismeni, audio, vizuelni ili elektronski materijal kojim se, bez obzira na oblik ili način iznošenja ili pronošnja, negiraju holokaust, zločin genocida ili zločin protiv čovječnosti, a kako su ovi pojmovi definirani u ovom zakonu;
- e) *minimiziranje* je svaka radnja i aktivnost, a naročito svaki usmeni, pismeni, audio, vizuelni ili elektronski materijal, bez obzira na oblik ili način iznošenja ili pronošnja, kojim se holokaust, zločin genocida ili zločin protiv čovječnosti minimiziraju, trivijaliziraju ili

uljepšavaju, s ciljem umanjenja broja žrtava ili s namjerom da se predstave kao događaj ili skup događaja s pozitivnim, korisnim ili prihvatljivim karakteristikama i ishodom;

f) *opravdavanje* je svaka izjava, radnja i aktivnost, a naročito svaki usmeni, pismeni, audio, vizuelni ili elektronski materijal, bez obzira na oblik ili način iznošenja ili pronošnja, kojim se opravdavaju holokaust, zločin genocida ili zločin protiv čovječnosti;

g) *odobravanje* je svaka izjava, radnja i aktivnost, a naročito svaki usmeni, pismeni, audio, vizuelni ili elektronski materijal, bez obzira na oblik ili način iznošenja ili pronošnja, kojim se odobravaju holokaust, zločin genocida ili zločin protiv čovječnosti;

h) *javni službenik* je svako lice zaposleno u javnom organu;

i) *javni organ* je organ odnosno pravno lice Bosne i Hercegovine, i to organ zakonodavne vlasti, organ izvršne vlasti, organ sudske vlasti i organ uprave.

Član 3.

(Rodna ravnopravnost izraza u ovom zakonu)

Izrazi korišteni u ovom zakonu, a koji su radi preglednosti dati u jednom gramatičkom rodu, bez diskriminacije se odnose i na muškarce i na žene.

Član 4.

(Tumačenje odredbi Zakona)

Ovim zakonom ne ograničavaju se osnovna ljudska prava zagaranirana Općom deklaracijom o ljudskim pravima i Evropskom konvencijom o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda i sve odredbe tumače se u skladu s pravom na izražavanje, slobodu mišljenja, slobodu primanja i širenja informacija i ideja bez miješanja javne vlasti i bez obzira na granice.

Član 5.

(Javno poricanje, minimiziranje, opravdavanje ili odobravanje holokausta, zločina genocida ili zločina protiv čovječnosti)

(1) Ko ciljano javno poriče, minimizira, opravdava ili odobrava holokaust, zločin genocida ili zločin protiv čovječnosti čini krivično djelo u smislu člana 20. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine ("Službeni glasnik BiH", br. 3/03, 32/03, 61/04, 30/05, 53/06, 55/06, 32/07, 8/10, 47/14, 22/15 i 40/15) kaznit će se kaznom zatvora od osam dana do tri godine ili novčanom kaznom od 1.000,00 KM do 10.000,00 KM.

(2) Ko krivično djelo iz stava (1) ovog člana počini u svojstvu javnog službenika, ili zloupotrebom položaja ili ovlasti, ili ako je zbog tog djela došlo do nereda, nasilja ili drugih teških posljedica za život građana BiH, kaznit će kaznom zatvora od šest mjeseci do tri godine ili novčanom kaznom od 5.000 do 10.000 KM.

Član 6.

(Distribucija materijala kojim se javno poriču, minimiziraju, opravdavaju ili odobravaju holokaust, zločin genocida ili zločin protiv čovječnosti)

(1) Ko distribuira ili na bilo koji način učini dostupnim javnosti, putem kompjuterskih, medijskih, elektronskih ili drugih sistema, materijal kojim se javno poriču, minimiziraju, opravdavaju ili odobravaju holokaust, zločin genocida ili zločin protiv čovječnosti čini

krivično djelo u skladu s članom 20. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine ("Službeni glasnik BiH", br. 3/03, 32/03, 61/04, 30/05, 53/06, 55/06, 32/07, 8/10, 47/14, 22/15 i 40/15) kaznit će se kaznom zatvora u trajanju do tri godine ili novčanom kaznom u iznosu od 1.000,00 KM do 10.000,00 KM.

(2) Ko krivično djelo iz stava (1) ovog člana počini u svojstvu javnog službenika, ili zloupotrebom položaja ili ovlasti, ili ako je zbog tog djela došlo do nereda, nasilja ili drugih teških posljedica za zajednički život građana BiH, kaznit će kaznom zatvora od šest mjeseci do tri godine ili novčanom kaznom od 5.000 do 10.000 KM.

Član 7.

(Negiranje presuda)

(1) Ko negira presude Međunarodnog suda pravde i Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju čini krivično djelo koje se kažnjava kaznom zatvora u trajanju do tri godine ili novčanom kaznom u iznosu od 1.000,00 KM do 10.000,00 KM.

(2) Ko krivično djelo iz stava (1) ovog člana počini u svojstvu javnog službenika, ili zloupotrebom položaja ili ovlasti, ili ako je zbog tog djela došlo do nereda, nasilja ili drugih teških posljedica za zajednički život građana BiH, kaznit će kaznom zatvora od šest mjeseci do tri godine i novčanom kaznom od 5.000 do 10.000 KM.

(3) Višestruki počinioci krivičnog djela iz stava (1) ovog člana kaznit će se kaznom zatvora u trajanju od šest mjeseci do četiri godine ili novčanom kaznom u iznosu od 5.000,00 KM do 10.000,00 KM.

Član 8.

(Ublažavanje štete i objava presude)

(1) U slučaju presude na osnovu ovog zakona, počiniocu krivičnog djela definiranog ovim zakonom može se naložiti da preduzme sve potrebne mjere da ublaži štetu uzrokovanu negiranjem, minimiziranjem, opravdavanjem ili odobravanjem holokausta, zločina genocida ili zločina protiv čovječnosti.

(2) U slučaju presude donesene na osnovu ovog zakona, presuda se može, u cjelini ili djelimično, objaviti u jednom ili više sredstava javnog informiranja, o trošku počinioca krivičnog djela definiranog ovim zakonom.

Član 9.

(Stupanje na snagu)

Zakon stupa na snagu osmog dana od dana objavljivanja u "Službenom glasniku BiH".

Predsjedavajući
Predstavničkog doma
Parlamentarne skupštine
Bosne i Hercegovine

Predsjedavajući
Doma naroda
Parlamentarne skupštine
Bosne i Hercegovine

O B R A Z L O Ž E N J E

I. USTAVNI OSNOV ZA USVAJANJE ZAKONA

Osim člana IV. 4. a), prema kojem je Parlamentarna skupština Bosne i Hercegovine nadležna za „*donošenje zakona koji su potrebni za provođenje odluka Predsjedništva ili za vršenje funkcija Skupštine Bosne i Hercegovine po ovom ustavu*“, naglašavaju se međunarodne obaveze Bosne i Hercegovine, kao države članice Ujedinjenih naroda i potpisnice određenih međunarodnih dokumenata.

Konkretnije, Generalna skupština Ujedinjenih naroda je 26. januara 2007. godine jednoglasno usvojila Rezoluciju o negiranju holokausta (A/RES/61/255) kojom se “bez rezerve osuđuje bilo kakvo negiranje holokausta“, te kojom se “potiču sve zemlje članice UN-a da bez rezerve odbace bilo kakvo negiranje holokausta kao historijskog događaja, bilo u cjelini ili djelimično, ili bilo kakve aktivnosti u tom smjeru“.

Bosna i Hercegovina je država ugovornica Dodatnog protokola uz Konvenciju o kibernetičkom kriminalu (u daljnjem tekstu: Dodatni protokol), koji govori o kriminalizaciji djela rasističke i ksenofobne prirode počinjenih pomoću kompjuterskih sredstava iz 2003. godine. Bosna i Hercegovina potpisala je Dodatni protokol 9. februara 2005. godine, ratificirala 19. maja 2006. godine, a stupio je na snagu 1. septembra 2006. godine. Članom 6. Dodatnog protokola nalaže se svim državama ugovornicama da:

“usvoje pravne mjere neophodne da odrede iduće akte kao krivična djela po domaćem zakonu...: distribuiranje ili na drugi način činjenje dostupnim javnosti, kroz kompjuterske sisteme, materijal koji negira, znatno minimizira, odobrava ili opravdava činove genocida ili zločina protiv čovječnosti, tako definiranih međunarodnim pravom i priznatih kao takvih kroz konačne i obavezujuće odluke ili presude Međunarodnog vojnog tribunala uspostavljenog Londonskim sporazumom od 8. augusta 1945. godine ili bilo kojeg drugog međunarodnog suda uspostavljenog relevantnim međunarodnim mehanizmima i čija je nadležnost priznata od strane države članice.“

Članom 6. Dodatnog protokola dozvoljava se državama ugovornicama da pri potpisivanju Dodatnog protokola izraze rezervu od navedene obaveze, ali Bosna i Hercegovina nije izrazila takvu rezervu. Stoga, te kombinirano s poticajem Generalne skupštine Ujedinjenih naroda, usvajanje ovog predloženog zakona predstavlja međunarodnu obavezu Bosne i Hercegovine.

II. RAZLOZI ZA DONOŠENJE ZAKONA

Ovaj prijedlog zakona obuhvata javno osporavanje, umanjenje, opravdavanje ili odobravanje onih zločina koje su utvrdili Međunarodni vojni tribunal (Nirnberški tribunal), Međunarodni sud pravde, Međunarodni krivični sud za bivšu Jugoslaviju, Međunarodni krivični sud i drugi sudovi i tribunali čiju nadležnost BiH priznaje, kao i onih zločina utvrđenih u presudama Suda Bosne i Hercegovine.

Poricanje genocida se u literaturi označava kao „posljednja faza u izvršenju jednog genocida”. Poricatelji genocida imaju za cilj da zadaju posljednji udarac svojim žrtvama – da negiraju, minimiziraju, trivijaliziraju, odobravaju ili opravdavaju zločin i na taj način liše žrtve makar i posthumne istine. Suočene s ovom pojavom brojne zemlje opredijelile su se da poricanje genocida proglašavaju krivičnim djelom.

Gregory H. Stanton, predsjednik Genocide Watch, identificirao je osam faza u izvršenju genocida. Te faze su: (1) klasifikacija – razdvajanje ljudi na „naši” i „njihovi”; (2) simbolizacija – davanje imena ili simbola grupi koja će biti cilj napada; (3) dehumanizacija – odricanje ljudskih karakteristika ciljanoj grupi; (4) organizacija – pripremanje vojnih ili paravojnih grupa za izvršenje genocida; (5) polarizacija – razdvajanje grupa koje su do tada zajedno živjele; (6) identifikacija – identificiranje budućih žrtava na osnovu etničkog, religijskog ili drugog identiteta; (7) istrebljenje – masovna ubijanja; (8) poricanje. O ovoj posljednjoj fazi dr. Stanton kaže: „Poricanje je osma faza koja uvijek slijedi genocid. To je jedan od najsigurnijih indikatora budućih genocidnih masakara. Počinioci genocida kopaju masovne grobnice, spaljuju tijela, nastoje da prikriju dokaze i zastrašuju svjedoke. Oni poriču da su počinili bilo kakav zločin i često okrivljuju žrtve za ono što im se dogodilo. Blokiraju istrage o zločinima i nastavljaju da vladaju sve dok se silom ne maknu s vlasti, kada bježe u izbjeglištvo.

U poricanje genocida mogu biti uključeni počinioci, javna historija kolektiva kome pripadaju počinioci, te državne vlasti čiji su organi počinili genocid. Kao poricatelji veoma često pojavljuju se lica s akademskim obrazovanjem. U takvim slučajevima, poricanje genocida predstavlja jednu vrstu „intelektualne agresije” (Erich Kulka). Prilikom poricanja koriste se različiti mehanizmi. Neki od njih uključuju: poricanje znanja o genocidu, poricanje odgovornosti, poricanje postojanja žrtve, optuživanje optužioca te moralna ravnodušnost prema zločinu.

Poricanje genocida ima više funkcija: „da preoblikuje historiju s ciljem rehabilitacije počinitelja i demoniziranja žrtve” (Deborah Lipstadth), da „napadne historijski duh i moral” preživjelih i potomaka ubijenih i oteža njihov oporavak (Israel W. Charney), da spriječi zarastanje rana nanesenih genocidom jer vrši „napad na kolektivni identitet i nacionalni kulturni kontinuitet naroda žrtava”. S obzirom na to da se genocid utvrđuje na dva načina – pravnim (sudeње) i naučnim (historijska istraživanja). Na poricanje genocida moguće je odgovoriti, također, na dva načina: naučnom kritikom poricanja i proglašavanjem poricanja genocida za krivično djelo.

Veći broj evropskih zemalja ima u svom krivičnom zakonodavstvu inkriminaciju poricanja holokausta, kao posebnog genocida ili genocida uopće.

Trenutno čak 11 zemalja Evropske unije (Austrija, Belgija, Češka Republika, Francuska, Njemačka, Italija, Litvanija, Poljska, Rumunija, Slovačka) i Švicarska, propisuju negiranje holokausta i drugih vidova genocida ili zločina protiv čovječnosti kao krivično djelo. S

obzirom na to da je u svakom od ovih slučajeva, sa izuzetkom Švicarske, riječ o zemljama na čijoj je teritoriji, kao i u Bosni i Hercegovini, počinjen genocid, relevantna međunarodna praksa, a pogotovo praksa zemalja sa sličnom historijskom situacijom poput situacije u Bosni i Hercegovini, nalaže Bosni i Hercegovini usvajanje ovog zakona.

Austrijski zakon broj 148 iz 1992. dopunjava raniji zakon iz 1945. kojim se zabranjuje Nationalsocijalistička njemačka radnička partija i podržavanje nacističkih ciljeva. Zakon iz 1992. zabranjuje poricanje, tešku trivijalizaciju, podržavanje ili opravdavanje, na javni način dostupan mnogim licima, nacionalsocijalističkog genocida i zločina protiv čovječnosti. Ovaj postupak čini krivično djelo ako postoji politička namjera, propaganda ili uključuje "laž o Aušvicu". U takvom slučaju zapriječena kazna je od jedne do 20 godina zatvora. Ako djelo ne uključuje propagandu ili ima manji uticaj, smatra se prekršajem za koji se u administrativnom postupku može izreći novčana kazna. Postupak po ovakvim slučajevima pokreće država (Staat sanwalt), a sudi okružni sud (Landesgericht).

Belgijski "zakon protiv poricatelja" (la loi anti-negationiste) iz 1995. proglašava za krivično djelo "poricanje, trivijalizaciju, opravdavanje ili podržavanje genocida izvršenog pod nacionalsocijalizmom tokom Drugog svjetskog rata". Zapriječena kazna je od osam dana do jedne godine zatvora i novčana kazna. Može se odrediti i javno objavljivanje presude u dnevnim novinama. Postupak pokreću država i udruženja koja su pravno priznata kao anti-rasistička ili predstavljaju bivše logoraše ili članove pokreta otpora. Za ovo djelo sudi Viši sud (cour d'assize) s porotom od 12 članova.

Francuski zakon iz 1990. predstavlja amandman na zakon iz 1881. o slobodi štampe. Zakonom 90-615 predviđa se inkriminacija svih rasističkih, antisemitskih ili ksenofobičnih akata. Zabrana poricanja genocida sadržana je u članu 24 b poznatom kao "la loi Gayssot". Ovim članom inkriminira se "dovođenje u pitanje postojanja zločina protiv čovječnosti koji su počinjeni bilo od članova organizacije proglašene za zločinačku ili od lica koje je proglašeno krivim za takve zločine od francuskog ili međunarodnog suda". Zapriječena kazna je od jednog mjeseca do godine zatvora, ili novčana kazna ili oboje. Postupak može pokrenuti država, neko udruženje ili pojedinac. U ovim slučajevima sudi sud magistrata s kolegijem od troje sudija.

U njemačkom krivičnom zakonodavstvu za poricanje genocida relevantna su dva zakona – izmjene čl. 194. Krivičnog zakona iz 1985. i izmjene čl. 130. iz 1994. Prema izmjeni iz 1985., poricanje holokausta zabranjeno je kao uvreda lične časti, tj. uvreda svakog Jevreja u Njemačkoj. Gonjenje za ovo djelo onda zahtijeva saglasnost žrtve. Prema izmjeni iz 1994., poricanje genocida postaje krivično djelo pod inkriminacijom podsticanja na rasnu mržnju. Inkriminira se "poricanje, trivijalizacija ili podržavanje u javnosti ili na skupu, akcija nacionalsocijalističkog režima. Zapriječena kazna prema zakonu iz 1985. bila je do jedne godine zatvora ili novčana kazna, a prema zakonu iz 1994. do pet godina zatvora ili novčana kazna. Za prekršioce ispod 18 godina starosti predviđen je društveno korisni rad. Postupak pokreće javni tužilac. Ako djelo počine maloljetnici, sudi niži sud (Amtsgerichte) koji čine

sudija i dva laika – službenika. Teže slučajeve sude viši pokrajinski sudovi (Landgerichte), koji čine troje sudija i dva službenika.

Španskim Krivičnim zakonikom iz 1996. u članu 607 inkriminira se "poricanje ili opravdavanje zločina genocida ili podržavanje režima ili institucija koje podstiču genocidne zločine". Zapriječena kazna je od jedne do dvije godine zatvora i novčana kazna. Postupak pokreću država ili udruženja. Sude mjesno nadležni okružni ili lokalni sudovi, koje obično čini jedan sudija.

U Švicarskoj je 1994. izmijenjen Krivični zakonik tako što je uključio inkriminaciju poricanja genocida. Članom 261 b iz tog zakona inkriminira se "javno poricanje, trivijaliziranje i dovođenje u pitanje genocida ili drugih zločina protiv čovječnosti". Zapriječena kazna je do tri godine zatvora. Novčana ili uslovna kazna je u slučaju kada su počinioci maloljetnici. Postupak pokreću država i pojedinci. Nadležan je okružni policijski tribunal koji čini kolegij sudija.

U Italiji se zakonom 962 od 9/10 1967 inkriminira (član 8.) podsticanje i opravdavanje genocida.

U Luksemburgu se Krivičnim zakonikom (član 457-3) inkriminira dovođenje u pitanje javno trivijaliziranje, opravdavanje ili poricanje bilo kojeg zločina protiv čovječnosti ili ratnih zločina u vezi s holokaustom.

U Slovačkoj Republici amandmanom na član 261 Krivičnog zakonika inkriminirano je javno poricanje, dovođenje u sumnju, prihvatanje ili odobravanje fašističkih zločina ili sličnih pokreta.

Na osnovu ovih primjera, moguće je uočiti dva osnovna modela inkriminacije poricanja genocida u pravu evropskih zemalja:

- (1) inkriminira se poricanje genocida i zločina protiv čovječnosti,
- (2) inkriminira se poricanje posebnog genocida – holokausta - nad Jevrejima od nacističkog režima.

Biće krivičnog djela opisuje se najčešće kao poricanje, dovođenje u pitanje, trivijalizacija, podržavanje i opravdavanje. Za djela se predviđaju većinom zatvorske kazne različitog trajanja. U pogledu vremena uvođenja ovih zakona, dvije zemlje – Njemačka i Austrija – zbog historijske odgovornosti prve su inkriminirale poricanje genocida izvršenog nad Jevrejima. Ostale evropske zemlje slijedile su ovu praksu 1990-ih inkriminirajući ili poricanje holokausta ili genocida i zločina protiv čovječnosti uopće. Može se pretpostaviti da je na to uticala pojava neonacizma, odnosno ponavljanje zločina genocida u svijetu krajem 20. vijeka.

Evropska unija je, također, preduzela korake prema inkriminaciji poricanja genocida. Prvo je zajedničkom akcijom 98/443/JHA bilo predviđeno da rasističko i ksenofobično ponašanje

treba da predstavlja krivično djelo u svim zemljama članicama. Zatim je 2001. izrađen Prijedlog okvirne odluke o borbi protiv rasizma i ksenofobije. U ovom dokumentu u ponašanje koje se smatra rasističkim i ksenofobičnim uključuje se: "javno podržavanje genocida ili zločina protiv čovječnosti kako su oni definirani u Statutu Međunarodnog krivičnog suda". Ovaj prijedlog usvojio je Evropski parlament 23/05/2002.

Januara 2007., nakon što je preuzela predsjedavanje EU, SR Njemačka preduzela je inicijativu da oživi pregovore o Okvirnoj odluci o borbi protiv rasizma i ksenofobije. Reafirmirano je da je cilj te odluke da se među zemljama članicama postigne minimum usklađivanja odredbi o krivičnoj odgovornosti za širenje rasističkih i ksenofobičnih izjava. Prema saopćenju, objavljenom 29. januara 2007., krivična odgovornost bila bi predviđena i za:

"Javno odobravanje, poricanje ili teško umanjivanje genocida, zločina protiv čovječnosti i ratnih zločina u okviru značenja čl. 6, 7 i 8 Statuta Međunarodnog krivičnog suda (Rimski statut) i saglasno članu 6. Međunarodnog krivičnog tribunala iz 1945. (Nirnberški tribunal) protiv neke grupe lica i članova takve grupe, definirane po kriteriju rase, boje, religije, porijekla ili nacionalnog ili etničkog porijekla, bit će inkriminirano. Maksimalna kazna bit će najmanje jedna do tri godine zatvora".

Također, među argumentima za inkriminiranje poricanja genocida mogu se spomenuti:

Inkriminacija poricanja genocida sprečava nanošenje daljnjih povreda žrtvama i njihovim potomcima. Poricatelji žele onemogućiti da se sazna istina o stradanju žrtava i tim činom im žele zadati još jedan udarac – sada ubijajući istinu o njihovom stradanju.

Inkriminacija poricanja genocida potrebna je da bi se spriječio budući genocid. Na primjer, mlađe generacije koje nemaju vlastito iskustvo vremena u kome je počinjen genocid mogu biti žrtve manipulacije nekažnjenih ideologa ili podržavalaca genocida i doći u priliku da ponove genocid.

Inkriminacija poricanja genocida ima simboličku funkciju za zemlje u kojima je počinjen genocid. Da bi se u tim zemljama omogućilo razlikovanje prošlosti od sadašnjosti, potrebno je javno priznanje činjenice izvršenja genocida.

Inkriminacija poricanja genocida, ako se ta zakonska zabrana dosljedno provodi, dovodi do opadanja poricateljske aktivnosti. Primjer uspješnih sudskih gonjenja poricatelja su SR Njemačka i Francuska.

Sve prethodno spomenute zemlje, ali i još neke – što je vidljivo iz tabelarnog prikaza koji slijedi, propisuju negiranje holokausta i drugih vidova genocida ili zločina protiv čovječnosti - kao krivično djelo za koje je, osim novčanih kazni, propisana kazna zatvora u minimalnom trajanju od 8 dana (Belgija), 2 godine (Litvanija), te u maksimalnom trajanju između 2 godine (Francuska) i 20 godina (Austrija), zavisno od pojedine zemlje.

Zemlja	Minimalna kazna	Maksimalna kazna
Austrija	6 mjeseci	20 godina
Belgija	8 dana	1 godina
Češka Republika	6 mjeseci	3 godine
Francuska	Novčana kazna i 1 mjesec	2 godine
Italija	3 godine	4 godine
Litva	Novčana kazna i 2 godine	10 godina
Njemačka	Novčana kazna i 1 mjesec	5 godina
Poljska	Novčana kazna i 3 mjeseca	3 godine
Rumunija	6 mjeseci	3-5 godina
Slovačka	Novčana kazna i 1 mjesec	3 godine
Švicarska	Novčana kazna i 1 godina	15 mjeseci

Kao što je već navedeno, minimalna zatvorska kazna propisana u zemljama Evropske unije koje su kriminalizirale negiranje holokausta, genocida i zločina protiv čovječnosti je kazna zatvora u trajanju od 8 dana, dok je maksimalna kazna u trajanju od 20 godina.

Predloženim zakonom limitira se kriminalizacija propisanih djela isključivo na javno poricanje, umanjeње, opravdavanje ili odobravanje holokausta, zločina genocida i zločina protiv čovječnosti. Također, predloženim zakonom jasno se i precizno limitiraju predmetni zločini na isključivo onu grupu zločina koji su definirani relevantnim i općeprihvaćenim odredbama međunarodnog prava, te koji su kao takvi priznati i potvrđeni od Međunarodnog vojnog tribunala (Nimberškog tribunala), drugih međunarodnih sudova i tribunala čiju nadležnost Bosna i Hercegovina priznaje, te Suda Bosne i Hercegovine. Kao takvim, predloženim zakonom ne dozvoljavaju se preširoke, paušalne ili arbitrarne ocjene postojanja propisanih krivičnih djela, te on sadrži neophodnu preciznost koja garantira zaštitu svih relevantnih prava eventualno optuženih osoba.

Konkretnije, predloženim zakonom propisuje se minimalna zatvorska kazna u trajanju od 8 dana i maksimalna kazna u trajanju od 4 godine, te je u potpunosti u skladu s međunarodnom praksom. Štaviše, a kako je vidljivo iz prethodno navedenog tabelarnog prikaza, predloženim zakonom predviđaju se znatno blaže kazne od kazni predviđenih u drugim zemljama istim ili sličnim zakonima. Konačno, predloženim zakonom čak se predviđa mogućnost izricanja isključivo novčane kazne u slučaju kršenja jedne od odredbi predloženog zakona.

Također, kazne predviđene predloženim zakonom u potpunosti su u skladu s principima i odredbama sadržanim u Krivičnom zakonu Bosne i Hercegovine ("Službeni glasnik BiH", br. 3/03, 32/03, 61/04, 30/05, 53/06, 55/06, 32/07, 8/10, 47/14, 22/15 i 40/15). Što se tiče novčanih kazni, minimalna novčana kazna koja je propisana za kršenje odredbi predloženog zakona iznosi 1.000,00 KM dok maksimalna novčana kazna iznosi 10.000,00 KM. Ove novčane kazne su razumne, te su u potpunosti u skladu s novčanim kaznama propisanim za krivična djela slične ozbiljnosti u Bosni i Hercegovini.

III. PRINCIPI NA KOJIMA JE ZASNOVAN PRIJEDLOG ZAKONA

Poštivanje i osiguravanje, kako je propisano članom II. Ustava BiH, najvišeg nivoa međunarodno priznatih ljudskih prava.

Ratificiranjem međunarodnih dokumenata iz različitih oblasti, Bosna i Hercegovina je preuzela obavezu uspostavljanja i održavanja standarda zaštite žrtava, tekovina antifašizma i prihvatanja evropskog sistema vrijednosti. Međuvjerska, međuetnička i međurasna tolerancija, historijska istina i zaštita osnovnih ljudskih prava i sloboda, s ciljem neponavljanja društveno negativnih i destabilizirajućih ponašanja su osnovni principi na kojima je zasnovan ovaj prijedlog zakona.

IV. PROCJENA FINANSIJSKIH SREDSTAVA NEOPHODNIH ZA PROVOĐENJE ZAKONA

Za provođenje ovog zakona nisu potrebna dodatna finansijska sredstva.